

1. De heer Ph. A. SAMSON deelde mij mede dat het graf GERRIT JACOBS op de oude Beth Chaim van de Hoogduitse gemeente aan de Kwattaweg ligt. Uit de vertaling welke de leraar-voorbijder I. AGSTERIBBE, op zijn verzoek, in 1940 van het Hebreeuwse grafschrift maakte, weten wij thans dat JACOBS in 1674 werd geboren en in 1754 stierf. - Dit grafschrift luidt: Naphtalie moge verzadigd zijn van gunst en vervuld van Goddelijke zegen.¹⁾ Hier ligt begraven een oude man, verzadigd van dagen. / Al zijn dagen ging hij in oprechtheid en eerlijkheid. / Zijn jaren waren ruim tachtig. / Geboren in de gewesten van Bsjimasjneear in de Mark en Vlek Pelgna. / De Weledelgeboren heer Naftali zoon van Isaac, de Priester Kerkvoogd en Kerkeraadslid van de Heilige Gemeente Nevee Sjalom (woning des Vredes) in Paramaribo, / Verscheiden en begraven op den 24sten dag van de maand Kieslew van het jaar 5515 ²⁾. / Moge mijn ziel opgenomen worden in de bundel des eeuwigen levens!

2. Een zekere BEHR WULF SURINAMER, geboren in 1871 te Mitau (Rusland), zoon van AHRON ZODDEK SURINAMER en van ZIRE GOTLIEB, vestigde zich in Suriname, waar hij in het huwelijk trad, op 19 Juni 1901, met BLANCHE NASSY, 22 jaar, dochter van SAMUEL JACOB NASSY en van RACHEL COTINO. Hij noemde zich aldaar BERNARD en vestigde zich in Paramaribo. In zijn huwelijksacte wordt hij verver genoemd. Uit dit huwelijk werden geboren in Suriname: SELINA, 9 Maart 1902, en AHRON ZODDEK, 1 Oct. 1904. SELINA huwde met J.A. KOELEWIJN in Heiloo (Nederland). AHRON kreeg bij beschikking van de kantonrechter van 14 Nov. 1952 toestemming zijn voornaam te veranderen in ARNOLD.

Na het overlijden van BEHR WULF SURINAMER, op 16 Sept. 1906, kwamen beide kinderen in huis bij een gehuwde zuster, mevr. S. DA COSTA-NASSY, wier echtgenoot, ARTHUR J. DA COSTA, in dienst was bij het Departement van Openbare Werken te Paramaribo. Na het overlijden van BLANCHE SURINAMER-NASSY op 28 Apr. 1920, kwamen de beide wezen onder de hoede van haar zwager en zuster, met wie zij in 1920 naar Batavia togen.

ARNOLD huwde met Th. W.E. VAN BLOMMESTEIN, en woont thans te Medan, als technisch adviseur van de B.P.M. Hun enige dochter L.H. SURINAMER is op 26 Aug. 1955 in het huwelijk getreden met A.Fr. ENGEL te Amsterdam. - Zo is dan de familienaam SURINAMER zowel in Nederland als in Suriname uitgestorven.

3. De heer SAMSON verschaftte mij tevens inzage in twee staten van aandeelhouders in het fideicommiss van GERRIT JACOBS. In de eerste, van 30 Nov. 1898, komen 141 personen voor, w.o. 58 buitenlanders. Het hoogste aandeel is 1/35, het laagste 1/2205. In zijn testament van 1898 geeft er 217, waar-
lijst van participanten in de boedel in 1909 geeft er 217, waar-
onder 66 in het buitenland. De hoogste participant was voor 1/35
1/35ste genoteerd, de laagste voor 1/13720. Toen waren er 2
in Suriname zelf, nl. de minderjarige CELINA en AKRON ZODDICH,
en 21 personen met de naam SURINAMER in het buitenland.

4. MEYER ZURNAMER (zie p. 71) overleed op 13 Jan. 1956 in Robertson, 120 mijl van Kaapstad.

5. Men leze op p. 65 regel 10 v.o.: 5 Nov.; p. 66 r. 21 v.o.: BAR ISREL A COHEN; p. 67 r. 6: die 8 Dec. 1754 is overleden. Tien jaar enz.

Fred. Oudschans Dentz.

1) Deuteronomium 33:23.
2) Ofwel 8 Dec. 1754.

DE NAAM VAN HET LAND SURINAME ALS GESLACHTSNAAM

DE LEVENSGESCHIEDENIS VAN EEN SURINAAMSE
PLANTER UIT DE 18de EEUW

DOOR

FRED. OUDSCHANS DENTZ

Familienamen ontstonden eerst in de middeleeuwen en wel bij de adel sedert de 12de eeuw. Zij waren dezelfde als die der kastelen waar de edelen verblijf hielden. In de 14de eeuw kwamen ook familienamen bij de burgerstand in gebruik. Keizer Joseph van Oostenrijk vaardigde in 1787 een bevel uit hetwelk het volk verplichtte familienamen aan te nemen en hij liet een lijst vervaardigen, waaruit men kon kiezen. Napoleon volgde met een bevel in 1808, Rusland in 1812 met de verklaring, dat familienamen noodzakelijk waren om de verwarring bij conscriptie en in wettelijke documenten te voorkomen. Er wordt zelfs verhaald, dat de autoriteiten in Galicië op het listige denkbeeld kwamen om een lijst van namen bekend te maken welke in twee groepen was verdeeld, de ene groep duurder dan de andere, om op die wijze de inkomsten te stijven. Welgestelden kozen dan namen (en hier hebben wij het oog op de joden) als Goldfaden, Goldblatt, Goldrosen, Goldstein, Rothschild, Rosenthal, enz., terwijl minder gegoeden zich met namen als Eisen en Stahl tevreden stelden.

Pruisen voerde het aannemen van familienamen in 1812 in, Polen in 1821, Posen in 1833. Bij keizerlijk decreet van 18 Augustus 1811 werd de ingezetenen van Holland, die nog geen familienamen droegen (en dat waren nog velen), bevolen binnen de tijd van een jaar zulk een naam te kiezen. Bij decreet van 17 Mei 1813 werd de termijn tot 1 Januari 1814 verlengd en bij K.B. van 3 November 1825 (Stbl. 74), houdende bepalingen omtrent het aannemen van vaste geslachtsnamen werd het bevel, onder strafbedreiging en met de bepaling van een termijn van zes maanden, nog eens herhaald. ¹⁾

Zo zien wij talrijke families in Nederland geslachtsnamen ¹ kiezen van kleuren, vogels, vissen, dieren, bomen, enz. en ook van dorpen (Zuylen,

¹⁾ Verwezen wordt naar: *De Nederlandsche Geslachtsnamen in oorsprong, geschiedenis en beteekenis* door Johan Winkler, 1885 en naar: *Persoonsnamen beschouwd naar hun afkomst, beteekenis en in administratief opzicht*, door J. Boomkamp in *Vragen van den Dag*, 1916.

Meteren, Eibergen, Bellen, Zand, Vliet, enz.) van steden (Haarlem, Maastricht, Kleef, Emden, enz.), rivieren (Maas, Waal, Rijn), eilanden (Marken, Urk), landen (Zweden), provincies (Zeeland, Friesland), waarvoor zij het voorzetsel „van” voegden om hun herkomst aan te geven. Een ander gebruik was de naam van de stad of het land aan te duiden door toevoeging of door wijziging van de letters „er” als Groninger, Lekkerkerker, Vlieland (Hein), (de) Hollander, (de) Frankrijker, Asser, Nederlander, enz.¹⁾.

Dat ook Suriname, een deel van het koninkrijk der Nederlanden, waarmee het nu bijna vier eeuwen verbonden is, de eer genoten heeft als geslachtsnaam te worden aangenomen was mij niet bekend, totdat ik enkele jaren geleden in Kaapstad een familie met de naam ZURNAMER ontdekte en met enkele inwoners van die naam kennis maakte. Ik ontdekte een familie Zurnamer in Stellenbosch en vier families van die naam in Kaapstad, van wie een hunner (om redenen die hier niet terzake dienen) de naam verkort had tot Zurne.

In Amerika wonen zes families met de naam Surnamer; hun namen en adressen ontving ik op mijn verzoek van de Consul-Generaal der Nederlanden te New York en van een familie Zurnamer ontving ik de namen en adressen van twee families in Engeland, die zich Surinamer noemen. Deze laatste voeren dus de naam op de juiste wijze.

Na kennismaking en bespreking met de Kaapse families Zurnamer bleek het mij, dat al deze drie groepen afstamden van een planter die in de 18de eeuw in Suriname had gewoond, onder de naam Gerrit Jacobs, welke naam ... ook zijn eigen naam niet was. Hij heette in het hebreuws Naphtaly Bar Jarel a Cohen volgens zijn op 21 Juni 1754 opgesteld testament of, volgens een artikel in de Zionist Record van 10 April 1942 Naphtaly Ben Isaac Hacohen. Ik neem echter aan, dat de naam in het testament de juiste moet zijn.

Hoe evenwel die naamsverandering te verklaren? In de zo juist aangehaalde Zionist Record staat een artikel „Surinam and a Surname, Romantic Story of a Zager Jew”, daarin geplaatst door de toen opgetreden redacteur Gershater, echter niet onder zijn eigen naam, omdat het reeds eerder verschenen was in de Yiddisch Newspaper „Tog” of in The Morning Journal van New York (de redacteur kon zich dit niet meer precies herinneren, schreef hij mij).

Hierin wordt o.a. het volgende verteld. Meer dan 200 jaar geleden trok een jonge man uit het dorp Zager naar Libau, de Baltische haven, op zoek naar werk en naar avontuur. Hij legde zich toe op de uitvoerhandel. Na enige tijd vertrok deze jood, die Naphtaly enz. heette, naar Nederland, waar hij de geslachtsnaam Gerrit Jacobs aannam en van daar emigreerde hij naar Suriname, waar hij zich te Paramaribo vestigde. Waarom hij juist Suriname uitkoos, wordt niet vermeld, maar kan worden verklaard uit de

¹⁾ Zie, De Geschiedenis van den Burgerlijken Stand en van eenige familienamen in Suriname, door Fred. Oudschans Dentz, De West-Indische Gids, jrg. XXIII (1941) deel 24, blz. 519.

omstandigheden, dat zowel Nederland als zijn koloniën een veilige woonplaats waren voor vele vreemdelingen, inzonderheid joden. Jacobs werd — zoals uit zijn testament blijkt — winkelier en planter, en kwam tot welstand. Hij legde de plantage „Nieuw Meerzorg” aan, waarop hij honderden slaven te werk stelde. Hij werd een invloedrijke persoon, die ook in 's lands welvaren belang stelde en die omstreeks 1760 moet zijn overleden. Zes jaar tevoren, in 1754, liet hij zijn laatste wilsbeschikking opmaken voor de toenmalige notaris (gezworen Clercq) Johan Abraham Ingelohe. Dit geschiedde des namiddags om 5 uur. Pieter Meyer en Abr. Vanier tekenden als getuigen.

Dit testament nu werd de aanleiding tot het aannemen van de geslachtsnaam Surinamer en de variëteiten Surnamer en Zurnamer. De gouvernements-secretarie te Paramaribo bezit tal van lijvige dossiers over deze aangelegenheid, waarvan ik reeds een halve eeuw geleden, toen ik daar werkzaam was, kennis droeg, zonder te bevroeden, dat ik eenmaal in Zuid-Afrika met families in aanraking zou komen die de naam Suriname als familienaam dragen.

Alvorens enkele bijzonderheden uit dat testament mede te delen, zij vermeld, dat de voornaamste bepaling was, dat Gerrit Jacobs voorzieningen trof voor uitkeringen aan zijn familieleden in Litauen en zijn nageslacht. Daarvoor werd de plantage „Nieuw Meerzorg” bestemd, waarvan werd vastgelegd, dat zij nimmer mocht worden verkocht, onder welk voorwendsel ook, doch als bron van inkomsten in fidei-commis moest worden beheerd; in de eerste jaren voor zijn nog levende familieleden in zijn geboorteland en later voor zijn nageslacht. Na aftrek der kosten van beheer der plantage waren de inkomsten derhalve voor vruchtgebruik van zijn bloedverwanten „ende sulx egaelyk Hoofd voor Hoofd met deese bedingh nothans, dat de meeste behoefstigste en armste Vrienden dubbelde Portie sullen hebben en genieten dan diegene, die gegoed is, off zijn, vermits de Meeninghe des Testateurs, om de armste der bloedverwanten daarmede nader te beneficeeren als diegene die gegoed is off zyn”.

Zijn broeder Gerson, die in Suriname woonde, maakte een lijst van familieleden op en vertrok naar Europa. Hij was mede-executeur van de boedel.

Aan de voornoemde bepalingen van het testament is bijna twee eeuwen de hand gehouden *. Geregeld ontvingen de familieleden van Jacobs, waar zij ook woonden, uitkeringen. Hun aantal was in den beginne klein, maar nam in de loop der jaren toe, zodat de uitkeringen vanzelf steeds minder werden. De familieleden in Litauen die van hun voorvader profiteerden, werden welgesteld en waren bij de bevolking bekend als de „koninklijke familie”, de „erfgenamen van Suriname” en de „Surinaamse miljoenairs”. Tot 1920 schijnen nog geregeld uitkeringen te hebben plaatsgehad, ook in andere landen, waar afstammelingen van Jacobs woonden. Verschillende

* Noot van de redactie.

Men zie hierover ook Mr B. de Gaay Fortman, *De Geschiedenis van eenige West-Indische erfstellingen over de hand. Rechtsgeleerd Magazijn Themis* 1940, p. 135-157 (speciaal p. 143-154).

hunner verlieten Europa en vestigden zich in de Verenigde Staten van Noord-Amerika en Zuid-Afrika. Tengevolge van de bepalingen van Rusland tot het aannemen van geslachtsnamen in 1812 moesten zij een naam kiezen en het behoeft geen verwondering te baren, dat zij uit dankbaarheid aan hun voorvader, die zo voortreffelijk voor zijn nageslacht had gezorgd, de naam SURINAMER met de varianten Surnamer, Zurnamer hebben gekozen, het land waar Gerrit Jacobs tot welvaart was gekomen. Zullen de tegenwoordige dragers van die geslachtsnaam weinig of niets weten van het goede land, dat hun voorvader onder zijn bewoners opnam, voor Suriname is de *familienaam* een *erenaam* geworden tot in lengte van dagen.

Volgens de Zionist Record werd aan de eerste generatie van de erfgenamen van Gerrit Jacobs niet minder dan 10.000 roebels uitgekeerd en een der toenmaals levende Surinamers herinnert zich dat zijn grootvader van de bank in Suriname een bedrag van 3000 roebels per jaar toegezonden kreeg.

Maar generaties volgden elkaar op en de in Amerika wonende Surinamers bleven nog steeds, op meer bescheiden schaal, uitkeringen van de plantage genieten. Een hunner, Jacob Surnamer in New York, vertelt volgens de Zionist Record, dat het gezin van zijn ouders uit zeven broers bestond. Zij hadden het zeer moeilijk. Na zijn vaders dood bezocht hij de consul der Nederlanden om zijn omstandigheden bloot te leggen. Deze ontving hem zeer vriendelijk en niet lang daarna ontving hij een chèque uit Paramaribo van 30 roebels. Op de keerzijde daarvan stond aangetekend, dat het aantal rechthebbenden tot 2300 gestegen was. Deze Jacob Surnamer nam aan, dat alles bij elkaar, in de loop der jaren wel een som van 250.000 dollars moet zijn uitgekeerd. Het is mij echter niet gelukt zekerheid daarvan te verkrijgen.

Behalve de plantage „Nieuw Meerzorg” bezat Gerrit Jacobs nog twee plantages, en wel „Leydenshoop” en „Jacobslust”, in het negerengels genaamd „Jakopoe”, naar de eigenaar ¹⁾, beide in het district Commewijne gelegen. „Nieuw Meerzorg” gelegen aan de Matappica was 343 ha groot ²⁾.

Tot ongeveer dertig jaar geleden hebben nog uitkeringen op bescheiden schaal aan bloedverwanten van Gerrit Jacobs plaats gehad. Er waren te veel belanghebbenden en de beschikbare fondsen verminderden aanzienlijk. Het plantagebedrijf bloeide niet meer zoals voorheen en reeds hadden trusteees in de boedel belangrijke bedragen voorgesloten, zonder dat zij kans zagen deze terug te krijgen. En zo gebeurde het dat een der trusteees, dr Alexander Fernandes te Amsterdam de andere trusteees aansprak voor een som van f 7.748.—. Het gevolg was dat het Hof van Justitie op 13 Januari 1933 een vonnis wees waarin werd bevolen de plantage in openbare veiling te verkopen. Deze veiling had 2 Maart 1934 plaats ten

¹⁾ Zie ook De herkomst en beteekenis van Surinaamsche plantagenamen, door Fred. Oudschans Dentz, De West Indische Gids, jrg. XXVI (1944-45) deel 27, blz. 147/180.

²⁾ 1 hectare is 2,471 akkers.

overstaan van notaris J. A. Drielsma te Paramaribo. Zij bracht f 6.300 op, dus bijna f 1.500 minder dan de schuld aan dr Fernandes bedroeg. De plantage kwam in handen van de N.V. West-Indische Maatschappij tot exploitatie van cultuurondernemingen en van 1948 af was zij het eigendom van Anthonie Corneille Rozenberg.

In de maand September van het jaar 1954 kocht het Surinaamse gouvernement de plantage aan voor de som van f 50.000, het areaal te bestemmen voor de klein-landbouw; een belangrijk hoger bedrag, als men na gaat dat zij slechts 20 jaar tevoren voor f 6.300 verkocht werd. Derhalve een stijging van ongeveer 800%!!

Thans volgen hier de voornaamste bepalingen van het testament. Na te hebben verklaard een eerlijke joodse begrafenis te willen hebben en de executeurs verzocht een goede grafzerk te doen plaatsen op zijn graf, stelde Jacobs de volgende legaten vast:

- 1 Aan de armen van de Christelijke gereformeerde godsdienst f. 25 Hol.
- 2 Aan de Hoogduitse synagoge te Paramaribo f. 100 Hol.
- 3 Aan dezelfde, indien deze in de boeken wil beschrijven om alle nachten van Kiepoer of grote verzoendag der joden voor hem en zijn overleden echtgenote Judith Kerpels te bidden en het gebed van Escuba aan de synagoge Nieuwe Sjalom uit te spreken f. 300 Hol.
- 4 Aan zijn tegenwoordige echtgenote Haija Sadoks jaarlijks voor haar onderhoud een bedrag van f. 500 Hol.
 zolang zij weduwe blijft en te approberen de huwelijksvoorwaarde buiten en behalve hetgeen hij haar bij quetuba geschonken heeft en buiten en behalve hetgeen haar uit hoofde van dit testament toekomt. Ook vermaakte hij haar het woonhuis te Paramaribo in de Keizerstraat staande tussen de huizen en erven van de predikant Lambertus Doesburg en Barend Coenraad, alsmede de 10 huisslaven, zijn inboedel: kleren, linnen en wol, goud, zilver, juwelen, meubels en alle winkelgoederen, uitgezonderd de plantagematerialen, zonder dat zij verplicht is daarvan een inventaris te maken. Hij verklaart dat zij de 10 slaven niet zal mogen verkopen, doch ingeval zulks met toestemming der executeurs mocht geschieden, die slaven tegen een geschatte waarde door de plantage moeten worden overgenomen.
- 5 Aan zijn broeder Gerson Isaac te Paramaribo, buiten en behalve de portie welke hem uit hoofde van het testament zal toekomen, jaarlijks en levenslang f. 300 Hol.
- 6 Aan zijn neef, Johanani Carpels, te Paramaribo in eens f. 200 Hol.
- 7 Aan de zuster van zijn schoonvader, wonende te Silts, in Bohemen, voor eenmaal f. 300 Hol.
- 8 Aan Natanl. Levy Parcelyns, te Amsterdam, levenslang f. 300 Hol.
 welk bedrag bij diens overlijden zal overgaan op zijn erfgenamen met recht van institutie en substitutie.

- 9 Het vondeling meisje Fregetje dat te zijnen huize woont, zolang zij bij zijn echtgenote blijft wonen, zal uit zijn boedel worden onderhouden en opgevoed tot haar meerderjarigheid, huwelijk of andere staat en indien zij met toestemming der executeurs mocht trouwen, zal aan haar uit de boedel een burgerlijke uitrusting worden gegeven en een zodanige som als de executeurs zullen nodig oordelen; indien zij evenwel zonder goedkeuring kwam te huwen, zouden de executeurs niet verplicht zijn haar iets ten huwelijk te geven.
- 10 Aan jonge dochters waarover hij oom of over-oom is zal bij huwelijk ieder voor eenmaal een som gegeven worden van f. 600 Hol.
- 11 Aan Moses Jessurun, zoon van Abm. Jessurun over wie hij peetoom is, een som ineens van f. 300 Hol.
- 12 Aan Jacob, zoon van Philip Josephs en Judith Wolff over wie hij peetoom is, een som van f. 300 Hol.
- 13 Aan zijn stiefzoon Abm. Joseph aan wie hij de negerjongen Present heeft vermaakt, bespreekt hij jaarlijks een som van f. 300 Hol. levenslang tot zijn meerderjarigheid, welk bedrag tijdens zijn minderjarigheid zal worden uitbetaald aan zijn moeder Haija Sadoks.

Al deze legaten zullen zonder aftrek van kosten worden uitbetaald. Als executeurs stelde Jacobs aan zijn echtgenote Haija Sadoks, en haar broeder Gers. Isaacs alsmede Abm. Pardo. In geval van overlijden, of vertrek uit Suriname moesten de beide laatstgenoemde een andere jood in hun plaats aanwijzen en indien men onder de familie een zodanige kon vinden, dan ware zulks nog beter.

Over de plantage is hierboven reeds het nodige medegedeeld. Indien iemand van zijn bloedverwanten, vrienden of verwanten het testament zou betwisten, dan zouden de voordelen van vruchtgebruik overgaan op die erfgenamen die zich er mede tevreden gesteld hebben. Maar indien de vruchtgebruikers zich zouden verenigen om de plantage te verkopen, dan werden zij allen onterfd en zou de erfenis overgaan aan de Hoogduitse Joodse synagogen van Suriname en Amsterdam, ieder voor de helft, ten voordele van de armen.

Gerrit Jacobs beval voorts het aantal slaven op zijn plantage te vergroten tot 200 of meer. Hij wenste ook dat van de boedel boek zou worden gehouden en in Paramaribo iemand aangesteld om de zaken te administreren. Als zodanig mocht ook een der executeurs optreden, mits men hem daarvoor een traktement uit de boedel toelegde. Hij begeerde dat de gelden in een ijzeren kist zouden worden bewaard, met drie sleutels waarvan een in het bezit van elke executeur moest zijn, die slechts gezamenlijk de kist mochten openen en sluiten ¹⁾.

Over de Surinamers welke de naam Zurnamer dragen en in de Kaappro-

¹⁾ Van het testament, dat eerst nergens te vinden was, kreeg ik door gelukkige omstandigheden een authentiek afschrift eindelijk in handen, waarvan ik een afschrift aanbod aan het Alg. Rijksarchief te 's-Gravenhage, waar het ontbrak bij de Surinaamse testamenten.

vincie van de Unie van Zuid Afrika wonen, kan het volgende medegedeeld worden.

Zij stamden af van de eerste ZURNAMER Gatzte Solomon in 1848 te Kovno in Rusland geboren, die zijn vaderland verliet om zich in de Engelse Cape Colony te vestigen. Hij was gehuwd met Shinke (Jane) en hij trouwde, na haar overlijden, met Rachel Collitz. Uit zijn eerste huwelijk had hij zes kinderen, nl. Rose, Jacob, Samuel, Marcus, Meyer en Kalie.

Onder de naam Zurnamer kwam hij in de Kaap aan. Na hem kwamen in de Kaap Jacob en Samuel en toen de tweede echtgenote naar Zuid-Afrika vertrok nam zij met zich de vier andere kinderen: Rose, Marcus, Meyer en Kalie.

Van al deze personen is alleen Meyer nog in leven, die mededeelt toen hij in de Kaap aankwam ongeveer 12 jaar te zijn geweest. De juiste datum van zijn geboorte kan hij zich niet herinneren, maar zijn beide halfzusters uit het tweede huwelijk, die in de Kaap geboren waren, schatten hem op ongeveer 75 jaar.

Toen Gatzte Solomon in de Kaap kwam was hij ongeveer 47 jaar. Hij vestigde zich in de plaats Bonnievale, verhuisde later naar de boerderij „Langverwacht”, district Robertson. Zijn zonen Jacob en Samuel huwden onderscheidenlijk met Rebecca en Fanny Koonin. Jacobs zoon is de thans in Kaapstad wonende Harry Zurnamer, die zijn naam in ZURNE wijzigde. De zoon van Samuel, die met Rebecca Shagan huwde, had een zoon Jack (Jacob) en twee dochters.

Gatzte Solomon, de eerste „Surinamer” van de Kaap vroeg 3 Augustus 1895 aan de toenmalige Gouverneur van de Cape Colony: sir Hercules George Robinson, naturalisatie aan als Brits onderdaan. Hij had toen ongeveer zes jaren in de Kaap gewoond. De brief van naturalisatie, welke mij vertoond is, draagt het nummer 6/482, noCB. 678. Hij wordt daarin genoemd winkelier.

In de Kaap werden hem nog twee kinderen geboren,: Lenie die met Meyer Blumberg huwde en Fanny die met Barney Rossenstein in het huwelijk trad. Beide weduwen wonen nog in Robertson. De zoon Kalie of Kalmon, die ook niet meer in leven is, huwde eerst met miss Newman en voor de tweede maal met miss Minnie Meyer. Uit het eerste huwelijk is slechts een zoon nog in leven, Joey de mede-eigenaar van de Riebeeck Press, die mij de naturalisatie van zijn vader vertoonde. Uit het tweede huwelijk zijn Leonie en Zalman in leven. De weduwe Zurnamer woont in Kaapstad.

De boerderij „Langverwacht” werd door de zoon Kalmon overgenomen, waar Joey in 1887 geboren werd. Deze woont thans in de voorstad Seepunt van Kaapstad. Het aantal mannelijke afstammelingen van de eerste ZURNAMER in de Kaap is niet groot.

Een broer en zuster van Gatzte Solomon immigrerden van Rusland naar Engeland. Beide hebben het geslacht aldaar voortgezet onder de juist gespeelde naam Surinamer.

Naar mij werd medegedeeld door zijn dochter mevrouw Blumberg heeft Gatzte Solomon tot ongeveer 30 jaar geleden nog uitkeringen van de boedel Gerrit Jacobs uit Suriname ontvangen. Toen het hem evenwel geldelijk goed ging, gaf hij aan zijn broer in Kovno „power of attorney” om zijn aandeel uit de boedel te ontvangen, totdat alle uitkeringen eindigden.